

Universiteit
Leiden
The Netherlands

In memoriam Ad Geers

Heerma van Voss, G.J.J.

Citation

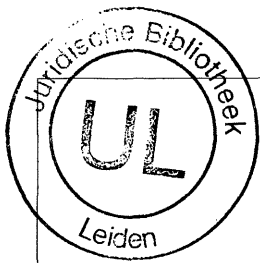
Heerma van Voss, G. J. J. (2006). In memoriam Ad Geers. *Sociaal Recht*, 1, 3-4. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/14639>

Version: Not Applicable (or Unknown)

License: [Leiden University Non-exclusive license](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/14639>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

In memoriam Ad Geers

'Net als de humor ligt het recht op straat'. Deze stelling bij zijn proefschrift was typerend voor de persoon van prof. mr. A.J.C.M. Geers, die op 28 december 2005 onverwacht op 60-jarige leeftijd overleed. Ad Geers was twintig jaar geleden een van de oprichters van het Nederlands Tijdschrift voor Sociaal Recht en bleef al die tijd als redacteur aan het blad verbonden.

Met Ad Geers verliest de redactie een vrolijke, oorspronkelijke en erudiete mederedacteur. Destijds begon hij aan de Universiteit van Amsterdam met een studie Nederlands omdat dit vak aansloot bij zijn passie voor literatuur en poëzie. Al snel zwaaide hij echter om naar de praktische rechtenstudie, die nog voldoende tijd overliet voor zijn andere belangstellingen. Hij studeerde zowel in het privaats- als het strafrecht en cum laude af. Na een korte periode bij een welzijnsinstelling in Hilversum, kreeg hij begin jaren zeventig de gelegenheid om aan de Utrechtse universiteit het vak Recht in theorie en praktijk op te zetten. Hij pionierde hierbij met het invoeren van zelfstandig, praktijkgericht onderzoek door studenten in het juridisch onderwijs, waarbij ook weer studenten bij de begeleiding werden betrokken. Na een korte periode als wethouder in Hilversum en als directeur van de Rotterdamse sociale dienst werd Geers in 1984 door de nieuwe juridische faculteit in Maastricht aangetrokken om het vak sociaal recht op te zetten. In 1989 werd hij aldaar tot hoogleraar benoemd. Op 1 december 2005 was hij juist teruggetreden, maar hij zou met een honoraire aanstelling nog betrokken blijven bij het Maastrichtse onderwijs en onderzoek. Zijn afscheidsrede, voorzien in 2006, heeft hij niet meer kunnen houden.

Kenmerkend voor het onderwijs van Ad Geers was dat hij het niet het belangrijkste vond dat de student het laatste arrest van de Hoge Raad kende, maar dat hij het onderwijs zag als een onderdeel van de vorming van de student tot intellectueel. Zijn colleges waren doorspekt met citaten van dichters en literatoren. Het onderwerp van het college werd veelal op de dag zelf al improviserend bepaald. Hij liet bijvoorbeeld aan de hand van de krant van die ochtend zien hoe belangrijk het was voor studenten om de actualiteit te volgen en hoe deze in verband te brengen met de rechtenstudie. Een vermogen om voor de vuist weg boeiend te spreken en een grote taalvaardigheid maakten dit mogelijk. Daarbij hield hij de aandacht vast met zijn enorme gevoel voor humor. Velen die deze colleges volgden, spraken er jaren later nog over. Deze vaardigheid werd door Ad Geers ook benut als spreker en dagvoorzitter bij talloze seminars en als docent bij post-academisch onderwijs en de Grotius-academie.

Zijn brede maatschappelijke belangstelling kwam onder meer tot uiting in zijn politieke werk als raadslid en wethouder voor de Partij van de Arbeid in Hilversum en Maastricht, maar ook als bestuurslid van de NOS en als commissaris bij enkele grote Limburgse ondernemingen en toezichthouder bij het Kadaster. Voor talloze instanties en personen was hij een gewaardeerd adviseur.

De wetenschappelijke nalatenschap van Ad Geers betreft met name het arbeidsomstandighedenrecht. Gedurende zijn loopbaan is Ad Geers de onvermoeibare promotor geweest van dit rechtsgebied en heeft hij dit voor de juridische praktijk door talloze lezingen en publicaties toegankelijk gemaakt. Eind jaren zeventig begon hij dit grensgebied met het gezondheidsrecht te bewerken, aanvankelijk met J.K.M. Gevers, de latere hoogleraar gezondheidsrecht in Amsterdam. Samen schreven zij de eerste wetenschappelijke monografie over dit onderwerp. In 1988 promoveerde Ad Geers vervolgens op *Recht en humanisering van de arbeid* (in Maastricht, met als promotor M.G. Rood). Dit was zijn 'magnum opus', waarin het arbeidsomstandighedenrecht van allerlei kanten werd belicht en waarin hij de samenhang van dit rechtsgebied schetste. Hij benadrukte daarin de arbeidsomstandigheden als bron en vooral als oplossing van veel problemen die men vaak te geïsoleerd benadert, zoals ziekteverzuim. Goede arbeidsomstandigheden in brede zin waren voor Ad Geers elementair voor een goed sociaal beleid. Geleidelijk kreeg dit rechtsgebied in de jaren negentig inderdaad meer aandacht, zij het dat Ad Geers niet altijd blij was met de eenzijdige nadruk op de financiële kant van het beleid. Uit alle publicaties van Ad Geers spreekt primair een grote betrokkenheid bij de gezondheid en het welzijn van de werkende mens. Hij trad als promotor op bij onder meer de proefschriften van Steyger (*Medezeggenschap bij veiligheid en gezondheid in de EG*, 1990), Van Drongelen (*De arbeidsinspectie*, 1991) en Franssen (*Europese sociale dialoog*, 2002). Ad Geers was bij uitstek een verdediger van het belang van een sterke rol van de overheid in het sociaal recht. In zijn oratie *De sociale kwestie, honderd jaar later* (1990) verdedigde hij de rol van de overheid en ook in de jaren daarna bleef hij nieuwe fenomenen als privatisering, marktwerking, deregulering en flexibilisering met grote scepsis bezien.

Daarnaast was Ad Geers in de jaren tachtig één van de initiatiefnemers voor de oprichting van een nieuw tijdschrift op zijn vakgebied, het *Nederlands tijdschrift voor sociaal recht*. Het blad moest zich met name richten op de juridische kanten van het sociaal terrein en het sociaal recht in den brede bestrijken. Ad Geers is altijd een overtuigd en bezielde voorstander gebleven van zo'n brede benadering van het sociaal recht. Dat paste ook in zijn opvatting van de samenhang van de verschillende aspecten van het sociaal beleid, dat hij steeds bezag in het kader van de bij hem hoog in het vaandel staande verzorgingsstaat.

Als persoon was Ad Geers een groot levensgenieter met een warme belangstelling voor andere mensen. Hij legde gemakkelijk contact en wist overal een goede stemming te creëren door zijn gevatheid en milde spot. Binnen de redactie van *Sociaal Recht* speelde hij door zijn altijd aanwezige opgewektheid en zijn betrokkenheid een inspirerende rol. Persoonlijk verlies ik in Ad – met wie ik vele jaren als student-assistent en hoofddocent heb mogen samenwerken – een trouwe vriend, die zowel zakelijk als persoonlijk op belangrijke momenten altijd klaarstond met wijze raad.

Problemen loste hij steevast op met een lunch en een fles wijn. Hij was vergroeid geraakt met de stad Maastricht, waar hij wel de 'nachtburgemeester' werd genoemd. Daarnaast was hij een veel gevraagd spreker op recepties en partijen en zijn mooie toespraken eindigden dikwijls met een citaat, vaak ontleend aan de jurist-dichter Bloem en uit het hoofd gereciteerd. Het volgende, door hemzelf vaak aangehaalde vers is ook hier toepasselijk:

'Niet te verzoenen is het leven,
Ten einde is dit wellicht nog 't meest:
Te kunnen zeggen: het is even
Tussén twee stilten luid geweest.'

GUUS HEERMA VAN VOSS,
VICE-VOORZITTER REDACTIE SOCIAAL RECHT.